

Jediným vytržením tak v této etapě tedy byly gramatické úvahy o blízké vesnici s vtipným názvem Šišma. Zda-li si obyvatelé říkají šišemští či šišmaští, zda-li holky z Šišmy jsou šišmačky a kluci šišmáci a jak to vypadá, když se představuje šišmašský rodák, který si šlape na jazyk. Až ten pochod půjdeme naposledy, tak si tam cestou odskočíme udělat popůlnoční jazykovědný průzkum, zatím nám to slouží k příjemným jalovým úvahám během těch vlekových kilometrů.

Dle typologie chůze v této fázi nás již definitivně opouští „panter“ (lehký pružný krok typický pro první desítku kilometrů, kdy se nohy takřka nikdy neocitnou zároveň na zemi, chodec se pravidelně pohupuje ve směru chůze a pohyb je ladný a plynulý, přímo ve směru cíle) a nastupuje „kačenka“. Při kačence je pohyb chodce kolébavý ze strany na stranu kolmo na osu pohybu, není již zcela pravidelný, spíše nohy dopadají na zem, tak aby zabránily upadnutí chodce na bok a zároveň nedošlapovaly na puchýře, než že by se přímočaře posouvaly k cíli. S kačenkou se dá ujít poměrně daleko, ale tempo je to o mnoho slabší, tento styl chůze je vyhrazen především závěrečné třetině pouti. S nastupující kačenkou jsme minuli Dřevohostic, kde loni odpadl Venca, a blížili se k obávané dvojici Lipová-Křtomil. Putování výrazně zduchovnělo (koho by bavilo pořád se bavit o puchýřích). Člověk jde a jde, povídá a povídá, pak zase jde a jde a pořád jde a už moc nepovídá a zase jde a najednou rozjímá, jako už dlouho ne. I když letos byla pro nás nekonečná dvojvesnice přeci jen snesitelnější, hlavně díky tomu, že jsme už věděli, do čeho jdeme, a mohli rozložit síly, všichni jsme se shodli, že na rozjímání došlo. Nejpozději v posledním úseku cestou do Bystřice pod Hostýnem.

S rozběskem jsme vkročili do města, kde jsme si na ceduli přečetli, že je 11 stupňů nad nulou. A opravdu bylo. 20. března 2010 po páté hodině ráno v Bystřici pod Hostýnem na autobusáku. A nás čekaly poslední čtyři kilometry do kopce.

Tyhle kiláky jsou pecka na závěr a prvochodci toho opravdu měli „plné brejle“. Docházel nám doping v podobě hroznového cukru a pseudoenergetických nápojů, bohužel na to vzdát se, už bylo pozdě a nezbylo než se nějak doplácet po svých.

A tehdy někteří cítili, že je pomalu opouští i „kačenka“ a nastupuje poslední úroveň způsobu chůze – „chaplin“. Chaplin je ještě považován za chůzi, všechno další už je jen klopýtání. Jde o modifikaci kačenky, kdy během kolébavého pohybu vpřed se postupně čím dál více vybočují špičky nohou do stran a chodec tedy, ačkoliv jde celkem po rovině či do mírného

marné. Dobrá tedy, v pondělí najdu nějaký servis a nechám na to přijet odborníky.

V neděli dopoledne jsme vyjeli na nákup. Když jsme se vrátili, já manuálně vrata otevřel, zaparkoval auto, odnosili jsme nákup do domu. Poté jsem vrata zavíral. Když jsem provázkem uvolňoval pojistku, aby se vrata úplně dovřela, rup, v ruce mi zůstal zámek s kouskem provázku a vrata se poslušně dovřela. Stál jsem před garáží se zámekem v ruce a věděl jsem, že toto se nemělo stát, neb jsem ztratil možnost, jak se do garáže normálně dostat. Hladina adrenalinu v krvi se prudce zvedla, v duchu jsem napočítal aspoň do deseti a přemýšlel, co s tím budu dělat.

Aby se servisáci dostali k motoru vrat, musím se do garáže nějak dostat. Naše garáž má naštěstí okno, které bylo otevřené na ventilačku, cíl byl jasný. Přes okno se dostat do garáže a otevřít vrata zevnitř. Operaci dobýtí garáže jsem si naplánoval na poobědový čas.

Nevím, jak ostatní, kdo bydlíte v domečku, ale já mám v podstatě všechno nářadí v garáži. Taky žebřík i štafle tam mám. Po obědě jsem se vydal okouknout situaci, okno do garáže je víc jak dva metry nad zemí. Naštěstí jsme měli doma aspoň dvoustupňové schůdky. Jako první jsem se pokusil vyháknout okno tak, aby se dalo celé otevřít. Za malou chvíli jsem zjistil, že to nejde. Ještě štěstí, že zarážka umožňující otevřít okno drží na dvou šroubech. Našel jsem tedy doma šroubovák a postupně jsem šroubky vymontoval, tím jsem se posunul do fáze – okno plně otevřené, opřené o vnitřní parapet a štafle v garáži. Při dobývání garáže mi asistovala žena, která mě povzbuzovala slovy „hlavně nespadni“. Měla nejeden dobrý nápad, okno vysadit úplně, tak abych ho nezničil, až přes něj polezu. Vysadit okno jsem se pokoušel několik minut, ale nakonec jsem zjistil, že tudy cesta nevede, neb okno nemá klasické panty.

Měla následovat další fáze – vylézt na vnější parapet okna a poté se oknem protáhnout dovnitř. Jak jsem již psal, štafle jsem měl v garáži a okno se o ně provokativně opíralo, takže jsem stál pod oknem a přemýšlel jsem, co si dát pod nohy, abych se dostal co nejvýše. Jediné, co jsem zahlédl, byla popelnice. Pohled směrem k popelnici mě prozradil, Verča rezolutně řekla „na to zapomeň“. Přemýšleli jsme tedy dál a tu to Verču napadlo. V šatně v domečku máme IKEA skříňky, u jedné se nám nepodařila nainstalovat kolečka. Vyndali jsme z něj šuplíky se šactvem, donesli pod okno garáže a už to vypadalo lip.

Nadechnul jsem se, požádal Verču, aby mi přidržela skříňku, aby mi neujela pod nohama. Ještě jeden nádech a vyhouplnul jsem se na vnější parapet okna. Klečel jsem skrčený na parapetu okna a pokoušel se vymyslet, jak nejlépe se oknem protáhnout. Jen pro upřesnění okno do garáže je obdélník, který má na výšku cca 50 cm a na délku cca 1 m. Moje proporce jsou skoro 2 metry a něco přes 100 kilo živé váhy. Při kontrole podokenního prostoru v garáži, jsem si všimnul, že přesně pod ním je bedýnka se dřevem, ve které jsou bodce na opékání buřtů. Vcelku nerad

bych se na jeden z nich nabodnul. Jak jsem tam tak klečel, dostal jsem nápad posunout štafle, o které se opíralo okno tak, aby se opřely o letní pneumatiky a já po nich mohl pohodlněji slézt z okna. Po chvilkovém zápasu se mi to podařilo. Byla přede mnou další fáze – protáhnout se oknem a slézt po štaflích dovnitř garáže. Po chvilce pokusů, jak se správně poskládat, jsem pochopil, že toto bude nejtěžší část dobývání garáže. Pozorovatelům moje snaha mohla připomínat pohyby vorvaně na souši, ale snažil jsem se, seč moje ne zrovna trénované tělo dovolovalo. Po několika zrovna ne moc koordinovaných pohybech se mi nakonec podařilo vystrčit jednu nohu ven z garáže a jednu dovnitř, aniž bych z okna spadnul. Oddechnul jsem si a seděl obkročmo na okně. Moje váha na okně způsobila drobnou deformaci omítky pod oknem, dle popisu Verči „praskla celá omítka“. Zas tak hrozné to nebylo. Z polohy obkročmo obepínající okno se mi podařilo dosáhnout na připravený žebřík a nakonec se opravdu do garáže dostat, opět jsem si oddechnul, mám to za sebou. Uvnitř garáže jsem uvolnil pojistku vrat a otevřel je. Poslední fáze spočívala v tom, že jsem s Verčou udělali z pradelní šňůry provizorní manuální otvírání garáže (byla to vzácná šňůra až ze Španělska, zbyla nám po tamní dovolené). Už tedy jenom zbývalo zpátky přišroubovat okno a zajistit odborný servis.

Happy End nesmí chybět. Když v pátek konečně dorazili odborníci, zjistili, že výpadkem proudu vrata „zapomněla“, co je jejich práce. Přes programovací tlačítka se vrata opět naučila svoje funkce, vyměněna byla i šňůrka k manuálnímu otvírání. Pro jistotu jsem si nechal ukázat postup, jak vrata naučit, jak se správně otvírat a zavírat. Doufám, že v budoucnu nebudu muset opakovat podobný artistický výkon.

Na závěr bych chtěl poděkovat Verče bez jejíž pomoci a nápadů bych se do garáže možná ani nedostal, holt průmyslováci.

Míra bratr

smysluplně uchopit. No snad se jim to časem podařilo, naše přestávka však byla celkem krátká jen na svačinku a dál, takže nemohu si tím být úplně jistý, jak nakonec na toto sdělení reagovali, předpokládám však, že to nejspíš dál nepitvali a rozšafně si objednali další pivo.

Z Tršic jsme odrazili něco podesáté a zhruba deset kilometrů nám i zbývalo do půlnoční poloviny v Prosenici. Cesta plynule plynula přes Lazníky a Buk, noční tma se střídala s temnou nocí a slabě po půl dvanácté jsme dorazili do prosenického kostelíku, před kterým nás uvítal místní páter, a bylo vidět, že má radost, že jsme přišli a my jsme měli radost, že už jsme tu. Prosenický kostelík je krásný, působí starobyle a přitom mile a domácky.

Samozřejmě už jsme ho zdálky vyhlíželi a naše myšlenky i promluvy se k němu poslední kilometry stáčely. Je to opravdu kouzelný chrámek a na požádání souputníka, který si nepřeje být uveden plným jménem (že ne Venco?!), zde rád na pravou míru uvedu jeho výrok: „za chvíli už bude ten smradlavec kostel“. Autor výroku se omlouvá všem, kteří jej nesprávně pochopili, jako něco pomlouvačného o tomto svatostánku, naopak, jako znalec cimrmanovské problematiky herberků (hra Lijavec) chtěl jen poukázat na to, že sejde-li se o půlnoci v takovém prostoru několik desítek, možná stovek, zpocených pěších cestujících, z nichž někteří již napolo vysílení se po spočinutí do lavic neovládnou a v rámci vzdání díků tajně se zují, pak ve vzduchu se božská vůně kadidla začne mísit s něčím daleko zemitějším; člověčinou. Přes toto aromatické doplnění je půlnoční prosenická míle pro mne jedním z nejhezčích okamžiků pouti a nejde jen o stohy vynikajících koláčků, vřelá slova a horký čaj s kapkou něčeho silnějšího, o jichž se nám, stejně jako loni, vrchovatě dostalo od obětavých proseničanů, ale především o vědomí, že Vás někdo na té cestě čeká a upřímně vítá.

Posílení duchovně i tělesně jsme vyrazili ušlápnout další kilometry doufajíc, že nás bude i nadále (jak nám popřál místní farář se silným polským akcentem) provázet „anděl strašný“.

Radslavice – Pavlovice – Hradčany – Nahošovice – Dřevohostice. Takhle je to jen pár jmen, jejichž přečtení zabere sotva deset vteřin, jinak jsou to ale vesnice od pětadvacátého do bezmála čtyřicátého kilometru a období začátku prvních krizí. Cestou je kus cesty z křivolace usazených dlažebních kostek, na nichž kotníky a klouby smutně lkají; období mezi druhou a čtvrtou ráno jinak vyhrazené nejhlubšímu spánku také zrovna psychicky nenakopává a ani témata hovoru už se poněkud jednotvárně zaobírají zbývajícími kilometry a upadající zdravotní kondicí.